

Un xiquet normal

Manuel va caure malalt de la panxa i son pare va cridar el veterinari. Al poble no hi havia metge, però hi havia un veterinari que mirava per la salut de les vaques, les cabres i la resta d'animals de les granges, que eren tan importants o més que les persones. Hi va anar de seguida. No era gens estrany que atenguera també les urgències dels humans. Li deien Gabriel i tenia cara de gos. Hi ha moltes persones que tenen cara d'animals. A l'escola, Bieito tenia ulls de bou, grossos, lànguids, que et miraven com si et demanaren alguna cosa; i Antón tenia llengua de vaca, una magnífica llengua que podia estirar fins a tocar la punta del nas. Era l'enveja de tota l'escola, llevat de la mestra, que no era capaç

de comprendre quin interès tenia allò ni per què podien passar hores i hores mirant-lo.

El veterinari va examinar Manuel.

–Trau la llengua, tus, respira fondo, dóna'm la poteta... –l'última ordre era una broma que li havia fet el veterinari, com si examinara un gos, però Manuel no se n'adonà i li va allargar una cama.

El veterinari va sentenciar:

–Està una miqueta marejat per la febre.

No era per això, només havia sigut un acte reflex.

–Un virus –va diagnosticar.

Va dir que això li produïa el malestar i que amb els virus no hi havia res a fer, només esperar que li passara i prendre algun xarop per a abaixar la febre. A Manuel li encantava el xarop de la febre, sempre llepava i rellepava la cullera; en realitat, era per a gossos, però el veterinari sempre el receptava per als xiquets i els anava molt bé. Feia gust de maduixes i estava boníssim, per això devia agradar-los tant als gossos.

–Des de quan els gossos mengen maduixes? –havia protestat el pare, la primera volta que el va vore–. L'inventor d'aquest xarop per a gossos es degué quedar ben descansat i, per descomptat, segur que no devia tindre gos.

Quan el veterinari se'n va anar, Manuel esperava la visita d'Alícia. Sempre el visitava quan tenia febre. Eixia de la paret i es presentava a la seua

habitació. Alícia venia del País de les Meravelles, però no tenia res a vore amb la del conte, era una altra Alícia. Aconseguia travessar les parets només quan Manuel tenia febre i era una pesada i una apegalosa. Estava enamorada del xiquet.

–Un beset, un beset, un beset!

A Manuel, li feia una miqueta de fàstic això de fer-li un bes tot salivós.

–Puaaaggg!

A més, ell no volia una nòvia. Sempre que Alícia aconseguia travessar la paret s'hi quedava un parell de setmanes i li costava bona cosa despatxar-la. Ella li deia que amb ell estava molt bé perquè aquell lloc s'assemblava molt al lloc d'on venia.

El lloc, de fet, era el Món de la Febre, però ella en deia de les Meravelles per donar-se importància. Allà, les coses no són normals. Són rares. Manuel, en canvi, vivia al món normal, encara que Alícia li deia sovint que ell també era estrany. En realitat, no era l'única, li ho deia ella i molta altra gent que el coneixia, però era mentida. Manuel era un xiquet normal i el molestava que li digueren que era estrany. De manera que el resum de la situació era el següent: Alícia el molestava i per això no la volia deixar passar en aquella febre.

Va decidir que, per a impedir que la xiqueta entrara a la seua habitació, no dormiria. Ella sempre travessava les parets mentre el xiquet dormia

afectat per la febre, de manera que va decidir que, si no dormia, no se li podria acostar. Manuel, per descomptat, sabia que no seria fàcil, i més encara perquè tenia febre, que dona son, per això va cridar el seu germà, perquè li fera companyia.

—Àngeel!

Àngel era el seu germà bessó, però no s'assemblaven, només tenia una retirada, com tots els germans, però no eren idèntics perquè van créixer en dues placentes diferents. I, a més, no van nèixer el mateix dia. Manuel va nèixer una setmana després. Ja sé que pot semblar estrany, però és possible. A ells els va passar. Un dia va nèixer un i, l'altre, una setmana després, tot i que eren bessons. De qualsevol manera, setmana amunt, setmana avall, tampoc no es notava tant, era la gent qui s'estranyava, no ells.

Àngel i Manuel eren fills de Ramon, a qui tots anomenaven el Talp perquè era tècnic en túnels, és a dir, que conduïa una tuneladora, una màquina que foradava turons i muntanyes, feia forats enormes per a construir carreteres que passaven per dins. Quan els xiquets eren menuts, Ramon tenia molta faena. Foradava ací, foradava allà, foradava una miqueta més enllà. Quasi tota l'illa era rocallosa i era plena de muntanyes, de manera que calia fer-hi molts túnels per a omplir-la de carreteres. Però un dia es va acabar la faena. Ja estava tota l'illa foradada com un formatge. Per aquell temps,

la gent ja li deia el Talp, com als animalets que foraden i foraden galeries i fan malbé els jardins i els horts. Així va passar que, un dia, Ramon es va quedar sense faena. Ja no hi havia ni un sol túnel per fer. I com que els túnels duren per sempre, tampoc no hi havia esperances de tornar a treballar. De manera que va haver de buscar-se un ofici nou, va deixar la tuneladora immensa aparcada al jardí i va seure al saló de casa per a pensar què més sabia fer. Va passar tres dies allà, sense menjar, pensant, fins que es va decidir per una professió nova. Quan va eixir del tancament, amb un somriure als llavis, va comunicar la decisió a la família, que l'esperava, ansiosa. Des d'aquell dia es va dedicar a fer formatges amb forats.

La veritat és que aquells forats també li eixien molt bé, no hi havia al món formatges amb forats com els seus, de manera que la gent no li va canviar el malnom, ja els venia bé dir-li Ramon el Talp, perquè els importava ben poc si els forats els feia a la terra o als formatges; el cas és que feia forats.

Ramon es va convertir en el formatger més especialitzat del món. Havia estudiat a fons els bacteris que feien els forats als formatges, de manera que va arribar a dominar aquell assumpte amb tanta precisió que venia els formatges segons les dimensions dels forats que tenien dins. Tenia formatges de dos, tres i cinc. Era el diàmetre dels

forats: dos, tres o cinc centímetres. De quatre no en fabricava, perquè, a Ramon, mai no li havia agradat el número quatre, que era el que portava, quan era un xiquet, a la samarreta de l'equip de futbol, i no hi ha res més a dir. Només de dos, de tres i de cinc. I com que ell sabia molt bé com li deien els altres, va escriure a les etiquetes: «Formatges el Talp».

Àngel va traure el nas per la porta entreoberta de l'habitació de Manuel, amb un drap de cuina que li tapava el nas i la boca, com els vaquers de les pel·lícules.

–Es pot saber què vols?

–Vine a fer-me companyia, vinga...

–Què dius! Si estàs ple de virus, que ho ha dit el veterinari!

–I què? Els formatges del pare també estan plens de bacteris!

–Sí, i ja veus la pudor que fan!

–Vinga, home... Només una miqueta.

Àngel continuava a la porta, sense avançar ni un centímetre més el seu nas dins l'habitació.

–Que nooo, que m'encomanaràs la febre... No deus voler comparar els bacteris amb els virus, tots sabem que els virus tenen més mal geni. Si entre, també cauré malalt, de manera que ja t'aviaràs!

I se'n va anar.

Manuel no va tindre temps ni de suplicar-li que s'hi quedara perquè no entrara Alícia. De manera que va decidir que resistiria sol sense dormir, fins que li passara l'efecte dels virus.

Aquell migdia no va dormir.

Ni aquella vesprada.

Ni aquella nit.

Alícia ja havia detectat la febre de Manuel i tenia moltes ganes de travessar la paret. Era evident que el xiquet s'hi resistia. Quan Manuel va anar al bany a pixar, va vore la cara d'Alícia en una taca d'humitat que hi havia al sostre, ben dibuixada entre la molsa grisa. I quan son pare el va posar dins la banyera (que era un privilegi reservat només per als qui estaven malalts, això que el pare els deixara banyar-se, en compte de dutxar-se), la cara d'Alícia va aparèixer en la bromera que feia el sabó. I l'endemà de matí, després d'haver passat tota la nit resistint per a no dormir, quan li portaren el desdèjuni al llit, els grumolls que formava el cacau en la llet, abans de remenar-lo amb la cullera, formaren en la superfície la cara d'Alícia. No era la primera volta que ho feia, solia fer aquestes trampes, que poden ser veritat o no, perquè un hi veu una cara i l'altre mira i hi veu un camió o no hi veu res. Alícia li re-

cordava, a Manuel, que estava present perquè ell la somiara i així poder travessar la paret d'una vegada.

Una apegalosa.

Potser era perquè no dormia, però el cas és que la malaltia del xiquet empitjorava. Es trobava molt malament i la febre li havia augmentat tant que van tornar a avisar el veterinari, que arribà l'endemà de matí.

—El xiquet fa molt mala cara, està molt prim, mire quines ulleres —li va dir, al pare—. Haurem de controlar més bé la febre. Si vosté veu que li puja abans de sis hores, entre xarop i xarop per a gossos, done-li, a les tres hores, aquest altre de gats, que també va molt bé per als xiquets.

I així va ser com inflaren Manuel amb xarops: el de gossos, que feia gust de maduixes, i el de gats, que feia gust de menjar per a gats, un líquid repugnant i difícil d'engolir per als humans, que als gats, en canvi, els encantava. Com és normal.

Les medecines fan vindre la son.

Els virus fan vindre la son.

No dormir fa vindre la son.

I no podem estar sempre desperts.